

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium de sensu Domini ex cæde Innocentum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

toridem glorias. Hinc illa Davidis admiratio; *Quam magna multitudo dulcedinis tue, Domine, quam abscondisti timentibus te! Abscondes eos in abscondito faciei tue à conturbatione hominum*; hoc est, in cognitione tua, & in abundantia bonorum tuorum eos abscondes, non ut eos dura non tangant, sed ut eorum acerbitas diluatur in suavitate ac pelago dulcedinis, quæ est in amore, conversatione & communicatione cum Deo, ferè, ut sal in cibo suavi, cujus acrimonia non sentitur, sed cibus facit sapidiorum. Ex quo Deo longè major oboritur gloria, cum suos videt ita jucundos in adversis, quàm si fuissent in paradiso voluptatis? quandoquidem ipsas miseras reputant pro paradiso: quod quidem purus amor in eis efficit. Quamvis autem non omnes eò perveniant; omnibus tamen afflictis hoc datur solatii; quòd, quidquid pariantur pro Deo, cedat in ipsorum bonum, sique cum patientia tolerant, magni sit meriti; & si non in delectationem spiritualem vertatur, saltem cedat in coronam & gloriam sempiternam.

EXERCITIUM

De Sensu Domini ex Cæde Innocentum.

I.

*Gratiarum
actio.*

Offero tibi, Domine JESU CHRISTE, Salvator ac redemptor meus, gratias, quas debeo tibi pro gratis mihi factis, non quantas mereris, sed quantas potest mea tepiditas: tu spes mea, per tuam clementiam supple, quod deest meæ infirmitati: Tu es mea beatitudo, & finis intentionis, omnisque desiderii mei; & quamvis non sim dignus te amare, quantum mereris, amo te tamen, quantum debeo. O Lux mea, tu vides meam conscientiam, & coram divina majestate tua adstat desiderium cordis mei, quod mihi largiris; & inspiras mihi, ut amem te; hoc est, quod convenit mihi; da mihi at amem te, quantam à me vis amari. Doce me extollere gratias, quas impertis mihi, tantum quia amas, ut in me sine fructu non sint. Tua me Bonitas creavit è nihilo: tua gratia me sanctificavit in Baptismo: tua misericordia me sustinet, expectat, recipit, & mihi ignoscit: tuus amor te traxit è cælo in terram, ac fecit participem miseriarum, quas ego jure perpetior. Quid ha-
beo,

beo, Domine, vel quid spero, quòd non debeam tuo amori & gratia? quid sine illa possum habere? In te dilator, in me ipso deficio: in te sum alius quispiam à me ipso, & mergor in abyfso magnitudinis bonorum tuorum; in me ipso sum semper nihil & miserabilis. Laboro & fatigor, feror antrorsum & retrorsum, occupor & inquietor in rebus, & pro rebus, quæ sunt extra te, ac semper minor, ac vilior fio, & excido à tua suavitate, ac bonis tuis. Quando, ô Salus mea, huic pauperi creaturæ porriges opem? sine te, quid quid est in me, pura miseria est. Regnant supra me tenebræ, quæ tegunt & eripiunt mihi visum cælestium, infra me est duritia terrenorum, circa me perturbationes affectuum, ante me fames vanitatis, retro oblivio bonorum tuorum, intra me inopia tuæ cognitionis & amoris; & inter hæc omnia tam sum insensatus, ut cogitem vivere sine te, ac bonis tuis. O bonum meum, sine quo dego in omnibus malis: ô Vita animæ meæ, sine qua vivo in continua morte: ô Lux mea, sine qua in his miserijs meis falsò beatum me duco; adjuva me, succurre, curam mei habe, & illumina me!

II. Tu scis me sine te nihil posse, & propterea venisti de cælo me quærere, ut habeam te mecum, sine quo pereò. Recepisti in te miseras meas, ut habeam te socium: passus es dolores, quos ego merebar, ut meos sentiam minùs, & ut aperiàm oculos, ac videam in te, quantò majores pœnas meruerim, & quantum amare te debeam. Adoro te, mi Consolator: & quid ego tibi prosum, aut consolatio mea? num fortè non ex merito agitur mecum, quando circumstant me undique infirmitas, desolatio, mœror, fastidia, tribulatio, inquietudo, & fatigatio vitæ? sentiam ergo pœnam, qui admisi culpam; & quia justè me castigas, cùm affligis, par est, ut patiar solus. Et tu, bone JESU, quid habes causæ, ut venias in societatem mearum pœnarum? ô dulces & vere Amator hujus miseræ creaturæ! Quomodo verum est te non delectari pœnis, & infortunio creaturarum tuarum? quomodo verum est, te illas creasse ad felicitatem, & non ad supplicia? quomodo verum est, te illas affligere pro necessaria cura malorum nostrorum, & vicissim consolari, atque exhilarare easdem, quandoquidem ad gaudia eas creasti?

fti? Ideo venisti in mundum, ut fleres, fatigareris, sudares, tentareris, sustineres persecutiones & injurias, malè accipereris, haberes falsos amicos, patereris inopiam, exulareris, torquereris, morereris, ac tolerares omnia, quæ patiar ego, iisque majora, non tantum ut adjutor meus in sufferendis, sed etiam socius esses. O quam verè dixit Apostolus, me habere pastorem, de quo non possum cogitare, quod non compatiatur mihi, cum tribulationes immittit; quia fuisti tentatus ac probatus per omne genus miseriæ, ut credam te omnes meas sentire, & compati, ut qui per experientiam noveris, quàm acerbæ gravésque sint. O mi bone Jesu, quando peregrinabar in mundo; semper habebas ob oculos omnia, quæ permissurus eras totà vità meà me pati. Jam tum dolebas de illis, ac veluti bonus Pater ac Pastor, sentiebas omnes ictus, quos inflicturus eras mihi, & gratiam impetrabas eos ferendi cum fructu. Quomodo ergo, mi bone Pastor, ego lamentor, cum videam dolorem, quem sentis ex ictibus meis? quomodo non agnosco, quantum profuit mihi, quando quidem cum tanto sensu illos infligis?

*Aster pu-
nit mun-
dum, quàm
DEVS.*

III. O mi Domine, in me sunt omnia extra viam. Monstras mihi, ô pulchritudo cœli, teneritudinem cordis tui, & sapientiam providentiæ, qua me gubernas, viscera paterna, quibus me amas, quando castigas; & divitias liberalitatis tuæ, qua quidquid justè patior, mihi convertis in tanta bona & gloriam. Quis est, sicut tu, mi amantissime Pater? plectit mundus latronem, & eo mortuo nihil amplius facit: tu verò crucifigis malefactorem, & sic sentis ejus dolorem, ut & gratiam des ei patiendi, & pro patientia vitam æternam. Cedit mundus reum, & miser habet infamiam: tu verò flagellas nostra delicta rebus adversis, & cum pœnitentiâ, quam ipsi largiris, das suavissimas & intimas consolationes. Dejicit mundus, ut evertat: tu verò deijcis, ut erigas; onerat mundus, ut fatiget: tu oneras, ut subleves. O sublevatio mea, ô dulcis confortatio! quare non ardent viscera mea vivis & efficacibus desiderijs tibi serviendi, & satisfaciendi? Non es contentus juvare me, ut ex meis pœnis acquiram gloriam, sed ut appareat, quàm sis liberalis erga animas, quas affligis, illas eò usque perducis, ut non sint contentæ, quando sunt sine afflictionibus. Aperi mihi
Domine

Domine, hæc tua secreta : doce me gloriari in tribulationibus , & Dul. u. pasi
pro Christo. invenire ac degustare, quod his abscondisti in eis, qui in ipsis glori-
riantur. O mi amor, quare patior ego, nisi propter te, ac per te? Cùm attrahis animam ad te, cùm hæreo in tuis amplexibus, cùm in amore tui ebullio non sentio injuriam, non disgratiam, non paupertatem, non defectum, non contemptum, non falsos amicos, non ullam ærumnam. Omnia suffocantur in te. & tuâ præfentiâ mutas omnia in dulces & lapidos cibos. Quid hoc est rei, Deus meus? vis ut omnia sint paradifus? Aperi, Domine, cor hoc, & intra in illud; vel aperi mihi tuum, & ingrediar in hanc pacem, in amorem tuum, in dulcem cognitionem tuam. Tam cupidus es, Deus meus, largiendi mihi gloriam tuam, ut non possit exspectare amor tuus, donec eam in domo tua mihi conferas, ubi me exspectas; sed hîc jam das pignus illius, & primitias, quando exhibes mihi tuam divinam præfentiam. O divine amor, ô fidelis amice, audi cor meum, quod jam obliviscitur sui exilii, & tibi suaviter cantat. Audi, quod loquitur cum solo te, hoc dicit tibi soli:

O quàm suavis est amor meus, quàm pulcher est Amicus meus, quàm dulcis est Pastor meus! Colliquefcit tota in te, Deus meus; te solum desiderat anima mea, Thesaurè meus, dulcedo mea, spes mea, gloria mea. Ah Deus meus, ah Deus meus, ah dulcis amicus meus! ô si hic desinat in te, quidquid non es tu. Vivat amor, vivat in me, & ego solus vivam in te, ô Deus meus, ô amor meus; ô Jesu rape cor meum!

IV. O bene Jesu, doce me excessus tui amoris, & angustias, quas facis in hoc dolci corde. Quid est, mi Domine, quòd in morte horum Innocentum sentias majorem dolorem, quàm ipsæ matres, quæ tam crudeliter amittunt filios; & quàm ipsimet parvuli, qui immaniter deturbantur è vita, ut tuam vitam eorum morte IESVS plus
doluit ex
cade infan-
tum, quàm
ipfi. conserves? Dolor matrum non excedit fines amoris naturalis, puerorum autem est adhuc sine usu rationis; sed tuus, ô amantissime Jesu, est ab amore divino, infinito, sapientissimo, flagrantissimo, cum desiderio moriendi pro singulis. Quomodo pateris, clementissime Domine, ut hi moriantur tuæ vitæ servandæ causâ, cùm tuum proprium officium sit vitam omnibus dare tua morte? Ah Domine, amor tuus invidet passionem parvulis, & omnes istæ sunt in-
ventiones,

ventiones, ut tu plus pati possis, quàm ipsi infantes. Omne vulnus, quod eis infertur, transfigit cor tuum, quasi tibi esset inflatum omnis mors eorum est mors tua, quòd non moriaris pro quolibet eorum. Sic amor satiabatur, quo invidebas quodammodo passionem istis infantibus, sententiam ferendo contra carnem tuam, ut pro illis tota convulneretur & crucietur: sic vitam eorum compensabas, qui morte sua tuam servarunt, dando eis vitam æternam, ac proponendo mori suo tempore pro illis. Moriebaris in quolibet eorum, patièdo tunc in ipsis, ut postea pati posses pro ipsis. Ita, Domine; noluisti, ut ullus Martyr patièdo te vince-

IESVS & nullo Martyre vincitur patièdo.

Fugimus pati.

ret. Ita etiam ordinasti, ut in se vivendo moriatur, quisquis cogitat mori pro te: ac fecisti, ut quod patimur aut pati cupimus pro te, redundet in bonum nostrum æternum. Benedictus sit hic thesaurus tuæ liberalitatis. Quis potest tecum esse pauper, cum detur thesauris hujus tui infiniti amoris.

V. O me miserum, in quanta damna incido, dum ut pacem, aut blandiar corpori, fugio molestias! me contristat jejunium, cruciat oratio, gravat solitudo, affligit silentium, doleo in tribulatione, non possum ferre tentationes, timeo dimittere pro te grata corpori, puto mihi deperdi, quidquid impendo tuo amoris. Non audeo resistere meis cupiditatibus, reformido quidquid me potest restringere, quidquid coërcere meam libertatem, id me dejicit. O gelu cordis istius infelicis! quàm longè absunt hæc à desiderio moriendi pro te? quàm procul ab invidia pro te exponendum vitam? quomodo respondeo fidelitati & amoris, quem erga me geris? antequam videam strictum supra me gladium, ac Martyrium, fugio molestias hujus inimici mei, corporis: quomodo ergo pro te dabo corpus ac vitam? Hoc est, Deus meus, quod amas, pro hoc tu cruciaris, pro hoc interficeris, pro hoc desideras vitam impendere. Miserere mei, Domine: conforta meam ignaviam, corrobora pusillanimitatem; erige, Domine, hanc dejectionem: da mihi spiritum, ut supponam humeros cuicumque labori, cuicumque bono exercitio, cuicumque mortificationi corporis, & magnitudini amoris, quem erga me habes. Recordare, Domine, quòd dixeris, *Sine me nihil potestis facere.* Tu, Domine, vides interiora mea;

Joan. 22. v. 6.

mea; quoties mihi ostendis pericula, in quibus versor, & inspiras, ut vigilem & fugiam à me ipso, & recedam ab oblectationibus, quæ me separant à te; ego me reperio sic addictum passionibus meis, sic obstrictum appetitibus, ut timeam ab eis recedere: & quamvis videar eos velle relinquere, vellem tamen id fieri non tam citò; & cum omnino decrevi id facere, majore metu corripior dolorum, quos imaginor mihi ex ea derelictione secuturos, quàm damnorum & malorum, quibus me sibi adhærentem afficiunt. O miseranda deceptio, ô magna cæcitas mea! quis unquam timuit salutem? O fortitudo mea, da mihi vires: frange modò hæc vincula: arma me tua luce, & tuo amore: noli tardare, ne quando dicat inimicus meus, prævalui adversus eum. Qui majores me vires habet, prævalet mihi. Tu, Domine, qui aperis manum tuam, & imples omnia benedictione, emittis virtutem tuam, & facis ex debilibus fortes, ex victis victores; recordare, quòd ego tam debilis & miserabilis, æquè sim tuus, atque omnes aliæ creaturæ: recordare, quòd veniens ad quærendam perditam ovem, non jusseris eam redire ad ovile, sed acceperis eam in humeros, & reportaveris, quia sic aberrans ægrè poterat redire. Talis ovicula sum ego: quære me, divine Pastor; quia erravi: recollige me, quia perii: porta me, quia sum debilis: reduc me ad suavem amorem, ac dulcem societatem chararum ovium tuarum.

VI. Sed quid est, Domine, quòd Herodes cogitat regnum servare, te perempto, vultque tollere tot infantes, inter quos non possis non esse? Nec vitæ, nec regni socium te vult, qui es omnipotens, ac potes dare vitam & regnum. Domine, quò magis admiror Herodem, & ejus tyrannidem, eò magis cogor damnare me ipsum: an ego sim ei similis, tu scis. An tu fortè in me non agnosces eandem qualitatem, & easdem circumstantias culpæ, licet ego non occiderim pueros? Quoties, Domine, cogitavi servare meam existimationem, perimendo honorem proximi mei, quem jusseras à me servari illæsum? Quoties contra tuam legem ac doctrinam, studeo servare amicum, adulando ei, ut per mendacium satisfaciâ desiderio meo, & opinioni meæ, persequendo virtutem? quot virtutes ac vera bona perimo in anima mea, ô Bonitas infinita!

P

quot

*Pecator
Herodi si-
milis.*

quot ejusmodi res vides in mundo, ac toleras! & cum hoc sit totum negotium mundi, ut cum tua tuæque Legis injuria perdat animas, in eoque sita sit tota ejus sapientia, gubernatio, & occupatio, ego proximè sector ipsum, tui oblitus, & major homicida fui, quàm ipse Herodes: nec doleo, quòd, cum hæc ago, tu à me fugias. Cogito me vivere, esse, sapere, agere, florere, & hoc totum sine te, qui es vita, potentia, & vera substantia animæ meæ. Tu cum paupertate spiritus vis me regem facere, ac ditare; & ego illam, ut dicer, interimo: tu vis me facere magnum per humilitatem; & ego, ut magnus fiam, illam repudio: vis me honoratum facere per adversa; & ego patientiam servandi honoris causâ refugio: in omnibus facio tibi contraria, ac tuam societatem formido. Et, ô Domine, sine te qualis remaneo? quàm pauper, miser, abjectus, infamis, & remotus à vita æterna, & veris bonis? Misericordia, Domine! per hanc te rogo, ut potiùs des mihi mortem Innocentium, quàm vitam Herodis. Sit hodie finis infelicis mortis meæ, ac principium vitæ in te. Da mihi amorem tuæ legis, & obedientiam tuæ sanctæ doctrinæ & voluntatis. Mea prudentia & sensus esto, vivere semper eo, quod me doces, & cum gaudio impendere vitam ei, quod jubes. Terminentur, Domine, mala mea, quia solùm in te ac tua virtute possunt finiri. Da mihi, ut posthac non velim habere nec membrum, nec sensum, nec vires, nec vitam, nisi ad serviendum tibi, te amandum. Non minor est gloria tua, DEUS animæ meæ, implere domum tuam peccatoribus conversis, quàm SS. Martyribus & Innocentibus. Age, glorificare in me, Domine, trahendo me in odorem unguentorum tuorum, virtutum tuarum. Ille penetret interiora mea, incendat animam hanc amore, & faciat odisse amorem mundi, detque vivum ac perpetuum desiderium te possidendi.

DEO gloriosum est, replere caelum paenitentibus.

O Mater DEI, Domina mea, quæ per hunc Dominum semper vixisti, & per quam nos mortui possumus impetrare vitam; resuscita per tuam intercessionem spiritum meum in amorem purum & inseparabilem. O Curia cælestis, quæ per vitam, potentiam & magnitudinem hujus Domini regnas cum illo, impetra mihi, ut ejus sanctus amor regnet in me, & ego tandem veniam ad societatem regni vestri. Amen.

ÆRUMNA